

[Krag.] spørger, om den højtærede Statsminister forud for Valget har forhandlet med det radikale Venstre, og Svaret lyder:

„Nu og da har jeg vekslet Ord med dem, men jeg gav dem ingen Løfter om at komme med i Regeringen med mig som Statsminister; dog forstod jeg nok, at de gerne vilde med.“

De ærede radikale Ledere har altsaa ikke været slet saa hemmelighedsfulde overfor den nuværende højtærede Statsminister, som de forud for Valget og under Valgkampagnen i denne Sag var overfor Vælgerne.

Den højtærede Statsminister svigtede heller ikke deres Tillid, han talte først rent ud om denne Sag, efter at de Radikale frit var styret ind i Socialisternes Favn. Og nu har jo den højtærede Statsminister genvundet Tilliden til de Radikale, han har udtrykkeligt ogsaa meddelt dette; der har altsaa været en Tid, hvor denne Tillid har været lidt rystet, og vi ved godt, hvor-naar det var. Men nu har han genvundet den, det vil sige, han har genvundet Tilliden til Munch og Zahle; det tredje radikale Medlem, Hr. Dahlgaard, har den højtærede Statsminister jo ikke nævnt noget om. Foreløbig har man ved Omlægningen af Indenrigsministeriet sat denne Minister udenfor Varetagelsen af de egentlig brandfarlige Sager, og jeg har hørt Rygter — jeg giver dem ikke ud for mere, end de er, men jeg vil ikke undlade at nævne dem her — om, at Ejendomsbeskatningen i sin Helhed skulde være overgaaet til Finansministeren, saaledes at det er ham, der kommer til at præsentere en eventuel ny Lovgivning paa dette Omraade for dette høje Ting. Hvis det skulde vise sig at være Tilfældet, kan jeg kun sige, at den højtærede Indenrigsminister sandelig i mere end een Betydning er glatbarberet (*Indenrigsministeren* [Dahlgaard]): De skal ikke tro alt, hvad der fortælles). Det glæder mig, hvis der deri ligger et Dementi, det har nemlig ogsaa gjort mig ondt for Indenrigsministeren, for Betingelsen for det gode Samarbejde er den gensidige Tillid, og berøver man ham alle Opgaver, har han jo ingen Mulighed for at rehabilitere sig i de socialistiske Øjne, hvor han tidligere har været Genstand for ganske umaadelig Miskredit og Mistillid. Ja, jeg vil ikke være ubehagelig overfor den højtærede Indenrigsminister, men jeg kan dog ikke lade være med at minde ham om den 5. August, ikke 1914, men 1927, det var for den højtærede Indenrigsminister en Dommens Dag; det var den Dag, da „Social-Demokraten“ begyndte en Omtale

af den nuværende højtærede Indenrigsminister med at sige:

„Nu har Hr. Dahlgaard igen haft et dugfyldt Syn fra Hjemmets Kaalgaardsdige“.

Jeg tror, den højtærede Indenrigsminister kan erindre den, og der fortsattes saaledes:

„Blot Døren aabnes lidt paa Klem, saa smutter han lykosaligt ind til den store almindelige antisocialistiske Sammenrotning.“

Ja, nu er han smuttet ind et andet Sted, om han har taget fejl af Døren, vil Tiden vise. Og saa fortsatte „Social-Demokraten“ jo paa en Maade, som vel passer i „Social-Demokraten“s Spalter, men som jeg tilstaaer daarligt lader sig gengive fra denne Plads, og det skal jeg derfor afstaa fra. Men det er jo virkelig slet ikke noget Under, naar man tænker paa denne Fortid, om der skal mere Tid til end den, der forløb fra den 1. til den 2. Maj, for at genskabe Tilliden til den højtærede Indenrigsminister.

Nu møder man her paa Rigsdagen med Forslag efter Forslag — og flere vil jo komme —, som vil have meget store nye Udgifter til Følge. Man har givet bindende Løfte om Restaurationskattens Bortfald, et finansielt virkelig overordentlig betydningsfuldt Skridt, og endnu staaer Rigsdagen uden fjerneste Redegørelse for, hvorledes man tænker sig at skaffe Kompensation. Man har henvist til Lovændringer, om hvilke man ved, at der er Strid, om hvilke man positivt ved, at de ikke i en alt for overskuelig Fremtid lader sig gennemføre. Man har fremført — og den højtærede Indenrigsminister var jo inde derpaa i sin Tale nu forleden Dag — Meddelelsen om, at vi kan vente ny Ejendoms-skatter. Det vil jo dog, synes det mig, være ønskeligt, om vi, inden denne Debat gaar til Ende, kunde faa Redegørelse for, om man ved Forslag til en nye Ejendomsbeskatning til Stat og Kommune agter at bane Vejen for en ubegrænset Jordbeskatning; thi de Forslag, der har foreligget fra de to Partier som Opposition, var jo i Virkeligheden Udtryk derfor og tillige for Kravet om en Konfiskation af al Grundværdistigning uden fjerneste Hensyn til den Maade, paa hvilken denne maatte være opstaaet. Jeg synes, at den højtærede Regering, naar den forventer, at vi i Alvor skal skride til en Behandling af en meget omfattende, betydningsfuld Udgiftslovgivning, skylder Rigsdagen Redegørelse for, paa hvilken Maade den vil gaa frem med Hensyn til Tilvejebringelse af Midlerne; thi hvorledes skal Rigsdagen i Alvor